

چگونه خدا اجازه داد قوم اسرائیل شراب مصرف کنند، در حالی که در آیات دیگر کتاب مقدس نوشیدن شراب قدغن شده است؟

در کتاب تثنیه (پنجمین کتاب تورات) ذکر شده، خدا به قوم اسرائیل اجازه داد تا شراب مصرف کنند (فصل ۱۴ آیه ۲۶). این در حالی است که در لاویان نوشیدن شراب ممنوع شده (لاویان فصل ۱۰ آیات ۸ - ۹). چرا در یک آیه مصرف شراب مجاز است و در آیات دیگر قدغن شده؟

اگر آیات مذکور را با دقت بخوانیم درمی یابیم که در لاویان، مخاطب اصلی کارکنان خیمه عبادت بودند: "وقتی به خیمه عبادت می روید، هرگز شراب و مشروبات مست کننده ننوشید، مبادا بمیرید" (آیات ۸ - ۹). کاهنان اجازه نداشتند به هنگام ورود به خیمه عبادت، شراب و مشروبات الکلی بنوشند. شراب سبب ضعف فکری شده و در نتیجه در تعلیم و اجرای وظایف، اشتباهاتی از آن ها سر می زد.

در امثال سلیمان مصرف شراب برای پادشاه و دستیارانش منع شده (امثال سلیمان فصل ۲۰ آیه ۱، فصل ۲۳ آیات ۲۹ - ۳۵).

در تثنیه خدا هرگز دستور نداد مشروبات الکلی بنوشند، بلکه ذکر شده که شراب را همراه با غذا مصرف کنند. بدین ترتیب، شراب همراه با تناول غذا، از تاثیر آن به شدت می کاست. از سوی دیگر، در دوران کتاب مقدس شراب با آب مخلوط می گردید تا تاثیر آن کاهش یابد.

در آن روزگار، شراب تخمیر می شد اما نه به آن میزانی که امروزه در صنعت شراب سازی حاصل می شود. بنابراین مانند شراب های امروزی نبود. در فروشگاه های یهودیان، شراب کاشر به فروش می رسید. این همان شرابی است که طبق سنت یهود تهیه شده و در زمان مسیح هم موجود بوده است. در آن دوران، در اسرائیل افراط در شرابخواری و مستی جرم و گناه محسوب می گردید.

پولس توصیه کرد: "خوردن و نوشیدن تان، همه باید برای جلال و بزرگی خدا باشد" (اول قرنتیان فصل ۱۰ آیه ۳۱).

در دوران باستان شراب به نوشیدن محدود نمی شد، بلکه مایعی ضد عفونی کننده بود (لوقا فصل ۱۰ آیه ۳۴). هم چنین مصرف دارویی داشت (اول تیموتاوس فصل ۵ آیه ۲۳). در آن روزگار، یکی از داروهای متداول برای درمان بیماری های گوارشی، نوشیدن شراب بود. مصرف شراب برای مقاصد دارویی، به معنای مصرف عمومی نیست.

موضوع اصلی فصل چهاردهم تثنیه درباره پاکی و ناپاکی، نجس و غیر نجس و تقدس و نامقدس است. خداوند، قوم اسرائیل را از سایر قوم های بت پرست جدا کرد تا وقف او باشد تا بتوانند خدای حقیقی را به جهان معرفی کنند. بنابراین اشاره آیه ۲۶ به شراب، به معنای مستی نیست.

مستی گناه است. به خصوص وقتی شخصی مست می شود، معمولاً مرتکب گناهان دیگری نیز می گردد. از سوی دیگر، مشروبات الکلی اعتیادآور است و بسیاری را در چنگال خود اسیر می سازد. اعتیاد به مشروب، کانون خانواده را از هم می پاشد و زیان های مادی، جسمی و روحانی (معنوی) به وجود می آورد.

اما پر شدن از روح خدا نتایجی مانند محبت، شادی، آرامش، بردباری، مهربانی، نیکوکاری، وفاداری، فروتنی و خویشنداری را پدید می آورد (غلاطیان فصل ۵

آیات ۲۲ - ۲۳). باید هر روز و هر ساعت از روح خدا پر شویم. شخصی که مست است تحت کنترل و هدایت الکل است، ولی کسی که از روح خدا پر شود، در کنترل و هدایت خداوند است.

نویسنده مقاله: مهران پورپشنگ

